

Molenverhalen

Theo Kraan

Theo Kraan (1937) groeide op in Hazerswoude-Rijndijk, op de Groenendijkse molen.

Mijn ouders kwamen allebei uit een molenaarsfamilie. Mijn vader is geboren op de Hondsdijkse molen in Koudekerk. Hij was de tiende generatie uit de familie Kraan die hier in Rijnland molenaar werd. Hij leerde het vak van zijn vader en die weer van zijn vader, enzovoort. Dat gaat wel terug tot 1600.

Theo Kraan (Foto Ellen Steendam)

Verongelukt

Ik weet niet of mijn vader altijd al molenaar wilde worden, hij werd er als het ware gewoon ingegooid. Zijn vader is op zijn 48ste verongelukt op de Hondsdijkse molen. Mijn vader was de oudste zoon en hij moest de baan van molenaar wel overnemen. Mijn moeder is geboren op de Bosmolen in Hoogmade. Die molen is later verplaatst naar Koudekerk en wordt nu de Lagenwaardse molen genoemd. Toen mijn vader trouwde met mijn moeder hebben ze een tijd een molen van een droogmakerij in Hazerswoude-Dorp gemalen. Daarna zijn ze naar

de Groenendijkse molen gekomen en is hij daar molenaar geworden. Ik was de jongste in een gezin van tien kinderen, ik had vier zussen en vijf broers.

Als molenaar verdiende je een schamel loon. Zo'n 100 à 120 gulden per jaar. Daar kon je niet van leven.

Molenverhalen is een project van Erfgoedhuis Zuid-Holland.

Het *oral history* project Molenverhalen heeft tot doel kennis en verhalen op te tekenen over de poldermolens in Zuid-Holland.

Het project wordt mogelijk gemaakt dankzij de provincie Zuid-Holland, Fonds 1818 en het Prins Bernhard Cultuurfonds.

Interview: Ellen Steendam en Marloes Wellenberg

Redactie: Marloes Wellenberg

Met medewerking van Lisette Albers, Agnes Smit en Marion Loomans

© 2019 Erfgoedhuis Zuid-Holland
www.erfgoedhuis-zh.nl

Postadres
Postbus 3092
2601 DB Delft

Contact
T 015 215 43 50
E: molenverhalen@erfgoedhuis-zh.nl

Molenverhalen

Mijn vader pakte alles aan wat hij pakken kon om bij te verdienen. Hij was visser, werkte veel bij de boeren en heeft nog in ploegendienst bij de Spoorwegen gewerkt. Hij werkte ook als stoker op de gashouder bij de watertoren in Hazerswoude. Daar is hij 's winters, toen het glad was en er sneeuw lag, van een stalen trap gevallen. Aan de sneeuwsporen konden ze zien dat hij van de 17e of 18e trede naar beneden was gegleden. Hij is nog naar huis gestrompeld met zijn fiets, maar daarna is hij niet meer van het bed afgekomen. Nog negen maanden heeft hij geleefd en toen is hij gestorven. Dat was in 1940. Hij was toen 47 jaar oud. Mijn moeder bleef achter met 10 kinderen. Je had toen nog geen weduwen- en wezenpensioen. Helemaal niks. Dus dat was bittere armoede.

Theo (uiterst links) met zijn broers en zussen
(Particuliere collectie)

Molenaars

Op papier is mijn moeder toen molenaars geworden. Zij kwam uit de molenaarsfamilie Borst. Aan kennis van het molenaarsvak geen gebrek, maar zij had geen tijd om te malen. Mijn broer Cor van 17, die bij boer Kaptein in Weipoort werkte, is toen naar huis gekomen om de molen te gaan bedienen. Voorheen had hij mijn vader ook altijd geholpen met malen. Mijn moeder had haar handen vol aan het huishouden met 10 kinderen. In mijn herinnering was ze altijd met de was bezig. Dan stond ze de was te stampen. Dat was me een werk, daar was je de hele dag mee bezig.

Zwarte sokken vol hooizaad

Ik kan me weinig herinneren van mijn vader. Ik was natuurlijk nog klein toen hij dood ging. Wel heb ik nog één scherpe herinnering dat ik over de vloer kroop en dat mijn vader op een paar stoelen lag te slapen. Mijn vader was bij de boer aan het werk geweest. Tenminste, dat vermoed ik, want hij had zwarte sokken aan die vol hooizaad zaten. Die was ik aan het uitplukken, zo klein als ik was. Maar mijn vader werd er wakker van en zei dat ik op moest houden. Verder weet ik nog dat mijn vader in de kist lag. Het deksel van de kist stond schuin tegen de muur tussen twee ramen in. En er werd veel gehuild, natuurlijk. Dat kan ik me nog goed herinneren.

Ik heb ook een herinnering aan de verbouwing van de molen in 1939. Ik moet toen nog geen drie jaar geweest zijn. De molen werd destijds omgebouwd van een molen met scheprad naar een molen met schroefpomp. Het grote vliegwiel dat daar bij hoort werd in twee delen met een dekschuit gebracht. Tenminste, ik denk dat het een dekschuit was. Toen ze bezig waren de delen van dat vliegwiel uit de schuit te dragen, viel één van de mannen in het water. Later hoorde ik van mijn moeder dat die man nog droge sokken van mijn vader heeft aangekregen.

Geen goede palingmolen

Een molenaar had het recht om de eigen polder bevissen, de polder die hij bemaalde. Dat was in dit geval de polder Nieuw Groenendijk. Ik weet dat mijn vader daar graag gebruik van maakte. Hij viste van alles: zeelt, snoek en paling. Achter de molen lag een visbun. Als hij dan vis had, ging het daar in. Hij viste het liefst op paling, want dat was het duurst. Die verkocht hij aan een palingrokerij. Maar de Groenendijkse molen was geen goede palingmolen. Echte waterlopen met plassen erin, ja, daar zit wel paling. Maar in onze polder had je alleen maar smalle slootjes. Mijn zus en zwager woonden op molen De Woudaap in Krommenie, Noord-Holland. Nou, dat was een goede palingpolder! Die heeft een hoop paling

gevangen. Mijn broer Cor ging vaak mee met mijn vader om te vissen, als hij een dag vrij had. Dan gingen ze met een vissersbootje fuiken uitzetten en lichten. Nadat mijn vader gestorven was, werd er niet veel meer gevestigd. Jarenlang hebben er een heleboel visfuiken in de molen gelegen, maar die zijn nooit meer gebruikt.

Groenendijkse molen (Foto Quistnix CC BY SA 2.5)

Hutje bij mutje

Wij hebben nooit in de molen gewoond. Wij woonden in het huisje dat nu nog bij de molen staat. Of ja, 'staat'? Ik denk dat het nu onderhand wel ligt, dat huisje. [lacht] Het is in slechte staat, heel jammer. Je had er twee kamers: de huiskamer en de achterkamer. In de huiskamer mochten wij 's zomers niet komen, dus dan zaten we altijd in de achterkamer rondom de tafel op banken. Daar konden we met z'n allen aan zitten. Alleen 's winters mocht je in de huiskamer komen, want daar stond een kachel. Dan verhuisden we dus naar de kachel.

In die kamer had je twee bedsteden, maar we sliepen vooral op zolder. Mijn moeder sliep meestal beneden in de bedstede, maar ook mijn

broers Bart en Sjaak en ik hebben daar geslapen. Meestal sliepen we boven in één zolderruimte, hutje bij mutje, de jongens apart van de meisjes. We hebben daar ook nog een poos met z'n tweeën in één bed gelegen. Een bed en een stoel was wat je daar had. Je kwam daar alleen om te slapen, want je had er verder helemaal niks. Later heeft één van mijn broers die timmerman was, er nog een dakkapelletje op gemaakt. Toen ik een jaar of 17 was, heb ik een afscheiding gemaakt zodat mijn zuster een eigen kamertje had. Als je dat huisje nu ziet, dan denk je: hoe hebben we daar met zijn elven kunnen wonen?

We hadden een plee die aan het huisje vastzat. In het begin was dat nog zo'n houtdeksel met een gat erin en een klep erop. Later hebben we een closetpot gekregen. Wassen deden we ons aan de gootsteen in de keuken. Water haalden we uit de waterput. Die put staat er trouwens nog steeds. Daar werd regenwater in opgevangen. Alleen in de zomer kwamen we water tekort, want dan regende het niet zoveel. Dan gingen we met een karretje vol lege melkbussen naar boer Arie de Jong, waar we gratis water mochten tappen.

Wie het minst verdiende, maalde met de molen. Van lieverlee gingen mijn broers en ik allemaal de molen bemalen. Dat ging zo in leeftijd naar beneden: Na Cor deed Jan het, daarna Piet, Bart, Sjaak en ik. Maar het ging niet strikt naar leeftijd. Kijk, het molenaarsberoep dat was natuurlijk armoe. Eén hap ellende, kun je wel zeggen. Wij gingen allemaal vroeg werken om geld te verdienen. De één zat in de bouw, de ander werkte bij de boer, de ander bij de melkfabriek, de één was timmerman, de ander tuinder. Van alles wat. Wie er het meeste verdiende, ging werken en wie het minst verdiende maalde met de molen. Zo ging dat. Als alle andere jongens goed werk hadden, kwam het wel eens voor dat mijn moeder tegen mij zei: "Ga jij de molen maar bemalen." Dat vond ik dan wel leuk, want dan hoefde ik niet naar school.

Als ze enigszins de kans kregen, probeerden mijn broers 's nachts te malen. Dan konden ze op de dag gaan werken. 's Nachts malen deden ze nooit alleen, altijd met zijn tweeën. Als er één per ongeluk in slaap viel, was er altijd nog de ander die de molen in de gaten hield. Zelf heb ik nooit 's nachts gemalen, maar Bart en Piet en Jan en Cor wel. Ook maalden ze graag op zaterdag en zondag, want dan kon je door de week aan het werk blijven. Dus als het even kon en er was wind, maalden ze ook op zondag. Malen op zondag was hier geen probleem. Wij waren katholiek en gingen in Groenendijk naar de Scheepjeskerk. Alleen hooibouwen op zondag mocht niet van de pastoor. Als het 's zondags mooi weer was, klom de pastoor van het Zwaantje (de Michaëlkerk, red.) in de uitkijktoren om te kijken of er boeren aan het hooibouwen waren en dan kregen die op hun lazer.

Ik weet niet of het polderbestuur ook katholiek was. Volgens mij niet, want ik heb altijd begrepen dat katholieke molens rood zijn en donker geschilderde molens gereformeerd. De Groenendijkse molen is geel en wordt ook wel de Gele Wip genoemd. Mijn broer heeft me ooit verteld dat de molen geel geverfd was, omdat er toevallig nog verf in die kleur over was. Het was goedkoper om die overgebleven verf te gebruiken. Ik geloof dat verhaaltje niet zo.

Schouw

Eén keer per jaar was er schouw. Dan kwam het bestuur van de polder Nieuw Groenendijk op het molenerf en bekeken ze of er onderhoud aan de molen gedaan moest worden. Als wij zelf iets hadden opgemerkt dat niet goed was, dan maakten we daar melding van. Op de koffie kwamen ze niet. Een en ander werd even besproken en dan gingen ze weer. Naderhand kwam dan de molenmaker, Bernard Boers, om het onderhoud te doen. Verder hadden we weinig contact met het bestuur. Ze gaven ons niet direct opdracht om te malen. Ook was er geen seinmolen die hiervoor het sein gaf, dat

bepaalden we zelf, aan de hand van de waterstand. Was die te hoog en er was wind, dan gingen we aan de slag. Een enkele keer waren er weleens klagende boeren. Dan hoorden we dat er één het water te hoog vond of dat een ander het laag wou hebben. Maar ze zijn nooit persoonlijk bij ons komen klagen.

Een rolletje drop

Eén keer kwam een boer die in het polderbestuur zat 's nachts naar de molen. Twee van mijn broers waren toen aan het malen, maar de molen ging zo hard dat die boer het niet vertrouwde. Die dacht bij zichzelf: die jongens zullen wel slapen. Hij kwam ongerust naar de molen toe, maar mijn broers zaten gewoon wakker in huis. Hij had een rolletje drop meegenomen. "Zo", zei hij, "dan blijven jullie goed wakker."

Diezelfde boer stelde een keer vragen, waardoor we het idee kregen dat hij niet veel van molens afwist. Eens in het jaar moesten we alle zeilen laten drogen en er afhaken. De zeilen die kapot waren gingen dan naar de zeilmakerij. Het was die dag harstikke mooi weer en de zon scheen. 's Morgens hadden we de molen met vol zeil overhek gezet (*in ruststand, red.*) zodat de zeilen goed konden drogen. In de loop van de avond hadden we de zeilen er afgehaald en opgerold, toen het molenbestuur kwam schouwen. Die boer vroeg: "Waren de zeilen wel droog?" Natuurlijk waren die kurkdroog. Het was prachtig weer geweest. "En de touwtjes, waren die ook droog?", vroeg hij toen ook nog. Hij bedoelde de bevestigingslijnen die aan het zeil zitten [lacht].

De hele dag buiten

Als wij thuis waren van school moesten we altijd helpen, vooral in de moestuin waar we groenten en aardappelen verbouwden. Het was een hele grote moestuin in de buurt van de molen. De molen lag dichtbij de spoorlijn Leiden-Woerden en tegen de spoorlijn aan lag de moestuin. Van de groenten die de tuin opleverde konden we

ons zelf voorzien, maar aardappelen kwamen we altijd tekort.

Wij waren de hele dag buiten bezig. Binnen zat je eigenlijk nauwelijks. Wij waren veel in de polder. Dat was het enige dat je als kind had. Dan gingen we slootje springen en eendeneieren zoeken. In de zomer, als er nieuwe aardappelen waren, moesten we eerst een emmer aardappelen schrappen voordat we de polder in mochten. Als kind werd het er door je moeder en broers bij je ingepompt dat je niet op de molenwerf mocht komen als de molen maalde. Daar werd je gewoon bang voor gemaakt. Het was natuurlijk ook levensgevaarlijk met die draaiende wieken. In 1948 nog is een familielid van ons, die ook op een molen woonde, doodgeslagen door de wieken.

Wat we ook vaak moesten doen was houthakken en houtzagen. Onder de spoorlijn lagen van die bielzen. Als het werkvolk van de Spoorwegen dicht in de buurt aan het werk was, dan bewaarden ze de oude bielzen die eruit moesten voor ons. Die brachten ze naar de molen en dan kwamen ze bij ons koffie drinken. Wij zaagden brandhout van die bielzen. Dat werd opgeslagen in de houtschuur, een zwart schuurtje, in een lager gedeelte aan de achterkant van de molen, tegen de weg aan. Het houtschuurtje is ook een tijd lang als varkenshok gebruikt. Destijds slachtten we ieder jaar nog een varken. Later heeft mijn broer, die toen bij de dakplatenfabriek van Durisol werkte, er nog een grotere schuur bijgebouwd.

Katten en ratten

We hadden ook katten, dat waren goede ratten- en muizenvangers. Als die 's avonds binnenshuis waren, werden ze buiten gezet om muizen en ratten te vangen. Ze hadden wel beschutting, want ze konden in de molen komen. Daar lag altijd hooi om in te kruipen. Ieder jaar hadden we jonge katten. Dat was wel nodig ook, want de meeste katten werden door de trein overreden. Ze zaten vaak achter het spoor om muizen te vangen, maar als dan de trein

aankwam, wilden ze snel naar huis rennen. Dat ging vaak fout. We hebben ook wel eens een kat gehad, waar alleen de staart van afgereden was. Die liep zonder staart rond. We hadden ook een rattenval, met zo'n klep. Als er een rat in zat, werd de val in het water gezet. Dan werden die ratten verzopen. Ook zetten we nog weleens 'sprenkels', ook een soort klemmen. We hebben er hier nog één in de gang hangen.

Later kregen we een herdershond. Die stond aan de ketting. Een echte waakhond was dat. Die konden we wel gebruiken, want soms kwamen ze wel eens bij ons kijken of er wat te halen viel. Zo is op een nacht de visbun van mijn vader gestolen. Ook een geit hebben we altijd gehad. Die mocht bij de boeren op het land lopen en daar hadden we melk van. Toen mijn broer Bart later molenaar werd, heeft hij nog kippen en konijnen gehouden.

Met moeder voor de molen. Links de herdershond, op het hondenhok (Particuliere collectie)

Moeders boompje

Op ons erf hebben we ook een tijdje een pruimenboompje gehad. Dat deed het nooit zo goed. Op een gegeven moment zaten er een paar pruimen aan. Mijn moeder ging iedere morgen kijken of er al wat afgevallen waren, maar die pruimen bleven maar hangen. Op een keer waren mijn broer Sjaak en ik weggeweest en op de terugweg 's avonds kwamen we door de boomgaard van boer De Jong. Die had ook een pruimenboom staan. Wij even schudden

Molenverhalen

aan die boom, onze zakken vol geduwd en onderweg lekker pruimen gegeten. Toen we thuis kwamen, had ik mijn zakken nog vol. “Weet je wat”, zei mijn broer, “we gooien de rest onder moeders boompje.” Mijn moeder ging de volgende morgen weer kijken en ze wist niet wat ze zag natuurlijk. Ze kwam terug met een schaalje vol pruimen. [lacht]

Een kilometer van de buurman

Het voordeel van opgroeien op een molen is dat je vrij zit en lekker in de polder kan spelen. Maar er zijn ook een hoop nadelen. Eén ervan is dat je behoorlijk geïsoleerd woont. Je had geen vriendjes. Zij kwamen niet op de molen en ik mocht niet bij hun gaan spelen. Dat was te ver weg. Mijn moeder wilde ons het liefst bij elkaar in de buurt van de molen houden. De afstand naar school viel nog wel mee. Dat was ongeveer een kilometer. De eerste 300 meter door het land werden we getrokken op een karretje en als we dan bij de weg waren, sprongen we eraf en gingen we verder lopen.

De eerste buurman woonde op een kilometer afstand. Dat was ook een molenaar. Rademaker heette die, hij bemaalde de Langelandse polder. We kregen weinig bezoek, maar hij kwam wel eens bij ons kijken. Ik weet nog dat ik een keer aan het malen was met buiig weer. Ik denk dat ik toen een jaar of 13 of 14 was. Veel ouder zal het niet geweest zijn. Ik keek naar de lucht en zag ineens een zwarte streep naar beneden toelopen. Ik zei tegen mijn moeder: “Kom eens kijken. Is dat nou een windhoos?” Ik had nog nooit een windhoos gezien, maar ik had er wel van gehoord. Mijn moeder keek en ze zei: “Ga de molen maar gauw uitspannen (*de zeilen eraf halen, red.*) en leg hem maar aan de ketting, want als die hier aan de grond komt, ben je nog niet klaar.” Net toen ik de molen aan het uitspannen was, kwam de buurman langs de spoorlijn aanfietsen. “O”, zei hij, “je had het dus al gezien.” Hij was gekomen om ons te waarschuwen.

Tweede Wereldoorlog

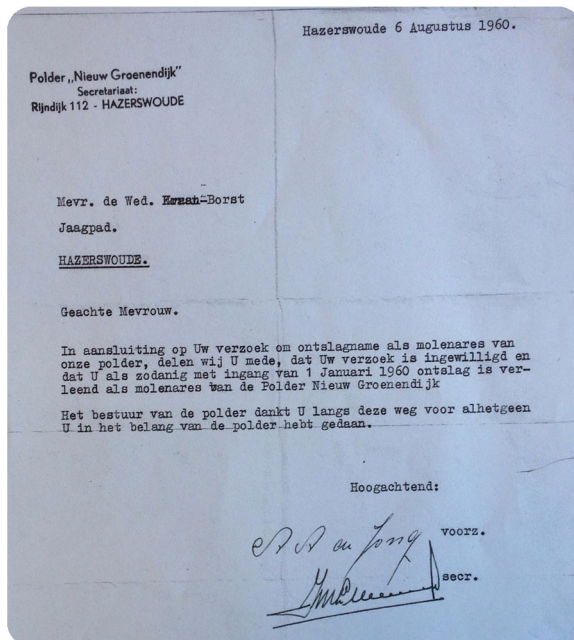
Al was ik nog jong, de oorlogstijd kan ik me maar al te goed herinneren, op een erg negatieve manier. Er kwam bij ons een man aan de deur, die handelde in voedselbonnen, onder andere voor rookwaar en snoep. Een soort ruilhandel was dat. Mijn moeder stond in het gat van de deur met die man te praten. Koos van der Meer heette hij. “Kijk eens”, zegt hij, “er komt een vliegtuig aan. Ze gooien er wat uit. Het komt deze kant op.” Net naast de molen, achter het spoor, kwam het terecht: een bom! Alle ramen vlogen eruit. Mijn broer lag tussen het glas onder de tafel. Dat was een van de eerste bommen die gevallen was in de oorlog.

Op Dolle Dinsdag (*5 september 1944, toen ten onrechte door velen werd gedacht dat het land elk moment bevrijd kon worden, red.*) vond er een andere nare gebeurtenis plaats. Engelse vliegtuigen wilden de spoorlijnen blokkeren en beschoten de treinen. Er werd een trein beschoten die vlak langs de molen reed. Ik zag de vliegtuigen duiken en hoorde het knetteren van de patronen. Omdat we dachten dat we bevrijd waren, liep mijn zus buiten met een Nederlandse vlag te zwaaien. Ze vloog tegen de grond aan. De locomotief die net na de molen tot stilstand kwam, was doorzeefd met kogels. De aardappelen die we in ons aardappelveldje hadden gepoot, werden eruit geschoten. Die hebben we later nog op lopen rapen. Er zaten geen Duitse soldaten in de trein, maar gewone passagiers, waaronder veel vrouwen en kinderen. Ik zie nog de mensen uit de stilstaande trein springen. Ons huis was voor die mensen de eerste opvangplek. Een hoop huilende vrouwen en kinderen hebben we toen in huis gehad.

Laatste bewoners

Mijn moeder nam op 1 januari 1960 ontslag. Al maalde zij de molen niet, op papier is zij al die jaren molenaars van de Groenendijkse molen gebleven. Daarna is mijn broer Bart de officiële molenaar geworden. Ik en mijn broers vonden dat helemaal niet erg. Bart stond altijd vooraan

om de molen te malen. Als we met zijn allen thuis waren, dan ging Bart malen, bij wijze van spreken. Dus het was eigenlijk logisch dat hij de baan overnam.

Brief van het polderbestuur uit 1960 waarin moeder "ontslag is verleend als molenaress van de polder Nieuw Groenendijk" (Particuliere collectie)

Toen Bart rond 1963 trouwde, verhuisde mijn moeder naar een kleinere woning aan de Rijndijk. Haar jongste kinderen die nog thuis woonden, waaronder ik, gingen met haar mee. Zelf ben ik in 1965 getrouwd. Bart en zijn vrouw en zoontje zijn nog een jaar of tien in het huisje bij de molen blijven wonen. Daarna is hij in dezelfde polder op een gemaal gaan werken. Hij is toen naar de wijk Groenestein verhuisd. Bart en zijn gezin waren dus de laatste bewoners van het huis bij de molen.

In de rouw

Mijn moeder heeft mij wel gevraagd of ik molenaar wilde worden, maar ik prakkiseerde er niet over. Toen ik klein was, vond ik malen wel leuk. Later niet meer. Ik ben metselaar in de bouw geworden. Later ging ik op de belijmingsfabriek Avery Dennison werken. Dat is een Amerikaans bedrijf. Ik werkte er in de

ploegendienst: zeven ochtenden, zeven avonden en zeven nachten, met een paar dagen vrij ertussen.

De meesten van ons maalden niet graag, maar mijn zuster Jo en broer Jan zijn wel met een zus en broer uit het molenaarsgezin Borst van molen Zelden van Passe getrouwd. Dat is die molen die bij Zoeterwoude-Dorp langs de A4 staat. Jan is toen molenaar op de Doesmolen in Hoogmade geworden en mijn zus is met haar man op een molen in Noord-Holland gaan wonen.

Bij de Groenendijkse molen kom ik nu alleen nog om te vragen of die in de rouw gezet mag worden. Eerst toen mijn zuster overleden is. Toen heeft de molen zes weken in de rouwstand gestaan. Daarna is mijn broer Cor overleden. Dat is een paar jaar geleden. Hij was toen 94. Ook toen stond de molen zes weken in de rouw. Ook bij mijn vaders overlijden zal de molen in de rouw hebben gestaan, dat is een ding dat zeker is.

Allemaal wipmolens

Nee hoor, ik heb geen speciaal plekje in mijn hart voor molens. Mijn dochter wel, zij wil graag in het archief overal induiken. Wat ik wel jarenlang heb gedaan is molentjes maken, speelmolens. Toen ik pas getrouwd was, zei ik tegen mijn vrouw: "Als ik met pensioen ben, ga ik molentjes maken." Toen zei ze: "Waarom ga je nu niet beginnen? Dan kan je er zelf nog van genieten." Dat heb ik toen gedaan. In de loop van de tijd heb ik er meer dan 100 gemaakt. Allemaal wipmolens, net als de Groenendijkse molen. In alle maten, van groot tot klein. Gemiddeld waren ze 1.60 meter. De grootste van 2.20 meter is bij een molen in Hoogmade in de tuin komen te staan.

Die molentjes zijn overal terecht gekomen: één in Amerika, één in Spanje, één in Mallorca, één in Maleisië en drie in Duitsland. Die mensen uit het buitenland kwamen gewoon aan de deur om te vragen of ik er eentje wilde maken. Eén vroeg om een molen om in zijn bloemenzaak te zetten. Er kwam ook een keer een Amerikaan, die vroeg

Molenverhalen

of ik een molen van wel 10 meter hoog wilde maken. Ik legde uit dat ik daar geen werkruimte voor had. Ik heb die man doorgestuurd naar molenmaker Verbij in Hoogmade.

Bij de molen (Particuliere collectie)

Molens met binnenwerk heb ik nooit gemaakt. In het begin maakte ik ze met een echte vang en vangstok. Maar ten eerste was het een hoop werk en ten tweede snaptten de mensen niet waar dat 'latje' voor diende. "Waarom zit dat stokje eraan? Dat heeft toch geen nut", zeiden ze dan. Toen ben ik molentjes zonder vangstok gaan maken.

Voor ieder van mijn kinderen heb ik een heel klein molentje gemaakt. Dat was me een priegelwerk. Ze hebben niet allemaal een bijzondere belangstelling voor molens, maar zo'n molentje wilden ze toch wel graag hebben [lacht].